

strefløjen råder kun over 89 mandater, og det rækker ikke.

Derfor kan man fastslå, at Enhedslisten kan regeringen i virkeligheden ikke bruge til noget som helst væsentligt. Så hr. Frank Aaen får nu god tid til at studere verdensrevolutionens historie eller kaste sig over andre historiske sysler. Og at Enhedslisten på den måde bliver lidt uinteressant, vil hr. Holger K. Nielsen i virkeligheden synes er en meget god situation, for det er jo det, hr. Holger K. Nielsen har længtes efter.

Men hr. Holger K. Nielsen er også i den situation, at SF's 13 mandater ikke rækker til, at regeringen har flertal. Regeringen har jo selv kun 71 mandater, og selv om hr. Holger K. Nielsen lægger sine 13 oveni, giver det kun 84. Så hvis SF vil lave noget med regeringen, skal der mindst ét andet parti med, og det skal altså enten være CD eller Det Konservative Folkeparti eller Venstre. Og helt ærligt tror jeg ikke, at en kombination af SF og et eller flere borgerlige partier egner sig til at lave de helt store ting.

Så alt i alt kan regeringen ikke gøre brug af SF. Og da jeg ved, at hr. Holger K. Nielsen før har holdt meget af sin hængeskøjle, tror jeg, hr. Holger K. Nielsen nu med fordel kan finde sin hængeskøjle frem igen.

Konklusionen er, at regeringen er tvunget til at samarbejde hen over midten, og at regeringen er nødt til at inddrage Venstre og Det Konservative Folkeparti i det samarbejde. For regeringens 71 mandater plus 12 mandater fra CD og Kristeligt Folkeparti giver jo heller ikke flertal, så regeringen behøver altså V og K for overhovedet at gennemføre nogen lovgivning af større betydning.

Jeg kan også skære det helt ud i pap ved at sige, at hr. Frank Aaen og hr. Holger K. Nielsen ganske vist har bragt SR-regeringen til verden, men regeringen kan ikke bruge hr. Frank Aaen og hr. Holger K. Nielsen til at lave politik med.

Det er situationen, og den situation agter vi i Venstre at udnytte til at skaffe os selv størst mulig indflydelse og så stærkt som muligt trække regeringen i liberal retning, og derfor vil jeg sige til statsministeren:

Venstre er parat til at forhandle med regeringen, og Venstre er parat til at indgå aftaler med regeringen, hvis regeringen er indstillet på at imødekomme nogle af vore ønsker.

Venstre er ikke en del af regeringens parlamentariske grundlag, Venstre er i opposition til

regeringen, men vælgerne har talt, og vælgerne har sammensat Folketinget sådan, at vi nødvendigvis må samarbejde, hvis vi overhovedet skal have gennemført lovgivning af større betydning.

Og jeg vil godt her i dag nævne fem områder, hvor der allerede i år burde være mulighed for at indgå politiske aftaler:

For det første finansloven for 1999. Der er behov for en finanspolitisk stramning, og hvis regeringen er parat til det, burde der også kunne indgås en aftale med os om finansloven.

For det andet nogle ændringer på arbejdsmarkedet, bl.a. en tidligere aktivering af ledige og en reform af førtidspensionen, sådan at flere bliver fastholdt i et aktivt arbejdsliv og færre udstødt til en passiv tilværelse, samt en seniorpolitik, som tilskynder de ældre til en mere gradvis tilbagetrækning fra arbejdsmarkedet.

For det tredje en forstærket kamp imod ventelister på sygehusene.

For det fjerde en højnelse af det faglige niveau og en styrkelse af kvaliteten i uddannelsessystemet.

Og for det femte en lettelse af erhvervslivets administrative byrder.

Jeg vil ikke udelukke, at der også kan være andre områder, men her ser jeg i hvert fald i regeringsgrundlaget fem kontante punkter, hvor vi kan lave aftaler med regeringen, hvis regeringen vil anstrenge sig. Men det kræver altså, at regeringen erkender, at den er en mindretalsregering, og at den derfor skal bøje sig mod oppositionen, hvis den vil have sine ting igennem.

Og så er der et område, hvor jeg vil opfordre regeringen til at tænke sig meget, meget grundigt om:

Regeringen rumsterer med nogle tanker om en såkaldt skattereform, og jeg gætter nok ikke helt forkert, når jeg siger, at et vigtigt punkt i regeringens overvejelser er en forhøjelse af bruttoskatten. Men regeringen kender Venstres holdning til bruttoskatten: Vi er imod den. Og jeg ser ikke, hvor der i dette Folketing er et flertal for at forhøje den, og jeg ser heller ikke et flertal for den massive forhøjelse af afgiften på benzin og for de andre grønne skatter, som regeringen planlægger.

Det skal kunne betale sig at arbejde, og erfaringerne fra den sidste skattereform viser, at der er blevet flere, som lider et direkte tab ved at gå på arbejde. Så sporene skræmmer, og derfor vil jeg sige til regeringen, at hvis regeringen